

Om over na te denken

De Trein van het Leven.

Het leven is als een treinreis. Mensen stappen op en mensen stappen uit. Er zijn haltes met een gelukkig weerzien. En er zijn haltes met een droevig afscheid. Als we geboren worden stappen we op de trein en ontmoeten wij onze ouders en denken, dat ze de hele reis bij ons zullen blijven.

De realiteit is helaas echter anders.

Ze stappen noodgedwongen uit op een station en laten ons alleen achter in de trein, zonder hun gezelschap, liefde en genegenheid. Maar er stappen ook weer andere mensen op.

Mensen, die voor ons heel belangrijk zullen zijn tijdens de verdere reis. Het zijn onze broers en zussen, onze vrienden en alle andere mooie mensen, die veel van ons gaan houden.

Voor sommigen is de reis een leuk uitstapje. Voor anderen is het helaas een droevige reis met loodzware bagage. Nog anderen staan steeds klaar om iemand anders in de trein te helpen. Sommigen laten een grote heimwee achter Anderen stappen in en snel daarna weer uit en geven ons enkel maar de tijd om hen vluchtig te ontmoeten. Soms zijn we verrast, dat sommige medereizigers, waarvan we houden in een ander rijtuig gaan zitten en ons alleen verder laten reizen. Natuurlijk houdt niemand ons tegen om hen in het andere rijtuig te gaan opzoeken. Soms kunnen we echter niet meer naast hen gaan zitten, omdat die plaats al is ingenomen door een andere. Dat is niet erg, zo is de reis nu eenmaal, vol dromen en verrassingen, vol van ontmoeten en afscheid nemen, meevallers en ontgoochelingen.

Maar bedenk wel er is geen terugreis.

Dus laat ons de reis zo aangenaam mogelijk maken, we reizen tenslotte maar één keer!

Laten we proberen onze reisgenoten te begrijpen en laten we zoeken naar de mooie kanten van elk van hen. Weet dat er op elk moment van de reis een van onze reisgenoten ons begrip nodig kan hebben. Ook wij zelf kunnen op een bepaald moment behoefte hebben aan iemand, die ons begrijpt. Het grote mysterie van de reis is, dat we niet weten wanneer we zullen moeten uitstappen. We weten ook niet wanneer onze reisgenoten zullen uitstappen.

Zelfs niet degene, die pal naast ons zit.

Ikzelf, ik denk, dat ik heel droevig zal zijn als ik moet uitstappen. Ik ben er zelfs zeker van. Het afscheid nemen van alle lieve mensen, die ik ontmoet heb in de trein, hen achterlaten, zal zeer pijnlijk zijn. Maar ik ben er zeker van dat ik zal aankomen op het **CENTRAAL STATION**, en dat ik iedereen daar weer zal zien, die ik liefhad, nu zonder bagage dan waarmee ze vertrokken waren. Ik zal gelukkig zijn, dat ik daar zal omarmen, mijn ouders, mijn broers en zussen en alle andere mensen, die ik ontmoet heb in mijn leven.

Lieve vrienden laat ons er een mooie reis van maken. Laat ons ervoor zorgen, dat we mooie herinneringen achterlaten op het moment, dat we uitstappen.

Aan allen, die in mijn trein zitten wens ik:

Een hele mooie reis.

Geniet er van!!

Jans Otter